

การถ่ายทอดความรู้ภายในหน่วยงาน

โดย นายธนพนธ์ ภัคดี
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

เรื่อง “การอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม”

ปัจจุบันสังคมไทยเข้าสู่ความเป็นพหุสังคมมากขึ้น การอยู่ร่วมกันของบุคคลที่มีความแตกต่างทางวิถีถิ่น ภาษา วัฒนธรรม ประเพณี เชื้อชาติ ศาสนา อาจนำมาซึ่งความไม่เข้าใจกันได้ การศึกษา พหุวัฒนธรรมของกลุ่มต่าง ๆ จะทำให้สามารถปรับตัวเข้าสู่สังคมในสถานที่ทำงานและในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น เมื่อเกิดความเข้าใจในพหุวัฒนธรรมของเพื่อนร่วมงาน ประชาชน และบุคคลในท้องถิ่นต่าง ๆ จะทำให้การปฏิสัมพันธ์เป็นไปอย่างเป็นกันเอง มีความเข้าใจ และเกิดความเคารพในวัฒนธรรมของกลุ่มต่าง ๆ ทั้งนี้ การอยู่ร่วมกันต้องอาศัย กฎเกณฑ์หรือสัญญาประชาคมด้วย

ในทางสังคมศาสตร์ ประเทศไทยมีประชากรในกลุ่มวัฒนธรรมต่าง ๆ มากกว่า ๗๐ กลุ่ม เช่น กลุ่มคนกรุงเทพฯ กลุ่มคนอีสาน กลุ่มคนใต้ กลุ่มคนเหนือ กลุ่มชาวไทยภูเขา กลุ่มชนเผ่า ฯลฯ มีภาษาตระกูลไทย (Thai Language Family) จำนวน ๒๔ กลุ่มภาษา เช่น คนกรุงเทพฯ คนสุพรรณบุรี คนใต้ คนตากใบ คนโคราช คนอีสาน คนไทยเลย คนลาวหล่ม คนลาวแง้ว คนลาวตี้ ฯลฯ นับถือพุทธศาสนา (เถรวาท) ร้อยละ ๙๔ และมีผู้นับถือศาสนาอื่น ๆ ได้แก่ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาฮินดู ลัทธิขงจื้อ ศาสนาอื่น และไม่นับถือศาสนา ตามลำดับ

สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนที่ทำให้เกิดพรรคพวก เพื่อนฝูง อุดมการณ์ ลัทธิการเมืองที่มีความเชื่อแตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากการมีสมาคมของกลุ่มต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ เช่น สมาคมชาวปักกิ่งใต้ สมาคมชาวอีสาน สมาคมชาวเหนือ สมาคมชาวจันทบุรี เป็นต้น และการที่ประเทศไทยมีการติดต่อทางวัฒนธรรมกับชาวต่างชาติทำให้มีการแลกเปลี่ยนความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย

กลุ่มคนพหุวัฒนธรรมในประเทศไทยยุค ๔.๐ มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ทั้งจากทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์และการเดินทางระหว่างประเทศ ทำให้เกิดผลประโยชน์และข้อขัดแย้งตามมา ในการนี้ ผู้ศึกษาอาจพิจารณาทัศนคติ ค่านิยมเชิงบวก และมองคุณค่าความแตกต่างของพหุวัฒนธรรมในท้องถิ่น จะทำให้เกิดความเข้าใจในความหลากหลายและความแตกต่างระหว่างบุคคลในพื้นที่ได้